

Leerrede over Johannes 20: 11 t/m 18, uitgesproken op 2e Paasdag 29-03-1948 morgendienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 89: 9 en 10

Lezen - Johannes 20

Tekst:

Het woord waarvoor ik uw aandacht een wijle vraag, vindt gij in het ons zo-even gelezen 20e hoofdstuk uit het heilig Evangelie naar de beschrijving van Johannes, nader vanaf het 11e tot en met het 18e vers. Wij noemden u uit het heilig evangelie naar de beschrijving van Johannes hoofdstuk 20 vers 11 tot en met 18, waar Gods Woord aldus luidt:

11. *En Maria stond buiten bij het graf, wenende. Als zij dan weende, bukte zij in het graf;*
12. *En zag twee engelen in witte klederen zitten, een aan het hoofd, en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had.*
13. *En die zeiden tot haar: Vrouw! wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.*
14. *En als zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was.*
15. *Jezus zei tot haar: Vrouw, wat weent gij? Wie zoekt gij? Zij, menende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.*
16. *Jezus zeide tot haar: Maria! Zij zich omkerende, zeide tot Hem: Rabbouni, hetwelk is gezegd: Meester.*
17. *Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.*
18. *Maria Magdaléna ging en boodschapte den discipelen, dat zij de Heere gezien had, en dat Hij haar dit gezegd had.*

Leerrede:

Wij hebben gisteravond uit het Mattheüs-evangelie gesproken van de vrouwen bij het graf. Hier spreekt de apostel Johannes in bijzonderheden hoe de ontmoeting is toegegaan omtrent Christus en Maria. Ik begon te lezen: "En Maria stond buiten bij het graf, wenende." Dat is een zeer opmerkelijk woord. Immers, wat had zij al niet ontmoet: de steen afgewenteld van het graf, een aardbeving, wachters die gevlucht zijn. Voorts was zij naar de stad gegaan, was Petrus en Johannes gaan halen om mede het graf te bezien. Daar staan zij nu met hun drieën, - met al wat Jezus tot hen gezegd had en had gepredikt van Zijn lijden, sterven, begrafenis en opstanding, - in de grootste onnozelheid bij het graf.

Ja, wat moeten zij nu van alles denken? Zij weten het niet. Wij hebben daar gisterenavond de nadruk op gelegd - ik zal het nu weer doen - dat zij van God in zich hadden. Want als dat niet het geval geweest was, dan was zeker Maria's zeggen geweest: "Ik begrijp er nu niets meer van. Ik heb mijzelf blijkbaar bedrogen en ik ben bedrogen." Maar zo is het bij haar niet. Zij spreekt niet over bedrog. Zij spreekt niet over "alles fout!", "alles abusief". Neen! Niet één woord daarvan.

In het graf was Hij niet meer Die haar ziel liefheeft. Zij staat buiten bij het graf, met een bitter wenende ziel: Jezus weg! Hier spreekt zich in helderheid en klaarheid uit dat het hoogste doel bij

haar was: "Jezus en Die gekruist." Daarbuiten viel alles bij haar in het niet, het één zowel als het ander. Wat bracht de ceremoniële tempeldienst, de offeranden, de plechtigheden, Maria aan? Dat alles bracht haar in het hart niets aan. Maar wat had Christus haar niet aangebracht in de tijd dat zij met elkaar omgang hadden? Van haar kon zeker gelden:

*Gij hebt m'in 't hart meer vreugd gegeven,
dan and'ren smaken in een tijd,
Als zij, door aards geluk verheven,
Bij koorn en most wellustig leven,
in hunnen overvloed verblijd.*

Zó was het bij haar, dat had Jezus haar opgeleverd. Want bedenk eens: zij was bezet geweest door zeven duivelen, die voerden heerschappij. Maar door de heerschappij, het gezag van Zijn genade, was zij daarvan verlost, in vrijheid gesteld. Verlost van zeven duivelen. Maar nu is het niet zó bij haar, dat zij uit de weg kan. Dus de ruimte heeft met de ervaring die zij had opgedaan, met wat zij genoten had. Neen, zo is het niet. Daar is niet bij haar: "Ja, ik ben bedrogen,"; maar ook niet: te leven en nóg genot en ruimte te hebben uit wat zij had leren kennen. Wat is er dan? Alles wordt overheerst door die ene zaak: Jezus en Die gekruist, Middelpunt van ons verlangen, de Trooster van 't ontrust gemoed.

Zijn er hier soms ook nog, bij wie alles in het niet zinkt, maar waar dat de hoofdzaak is? Toe, merk dan eens met aandacht op deze geschiedenis; dat Maria zo was. Het heeft haar nogal wat opgeleverd, want:

*De HEER toch slaat der mensen wegen gâ,
en wendt alom het oog van Zijn genâ
op zùlken,*

Hij heeft op Maria ook acht geslagen, die daar wenend stond. Er kan om verschillende redenen geweend worden. Men kan wenen, en als daar geen onderscheiden kennis is, dan vermeent men soms, dat men tranen weent die wel in Gods fles bewaard worden. Maar dan zijn het soms tranen uit medelijden met onszelf, dat wij zo ongelukkig zijn. Als het dan uitgezocht wordt is het maar onverenigdheden met ons pad, dus enkel tranen van tegenstand, dat wij ons doel niet kunnen bereiken! Maar zulke tranen zijn hier niet. De tranen die hier zijn, zijn zuiver alleen om Jezus. Zij weende om Hem, om Hem die geweend had. Die in het bitter van Zijn lijden, in Gethsémané's hof, tot de dood toe bedroefd was geweest. Hij was gestorven aan het kruis, begraven. Dáár was Hij gelegd, en nu ... weg. Wat moet zij denken? Hier is iemand die kan Jezus niet missen.

Opmerkelijk is ook, dat wij hier niet één woord vinden van Maria: "Mijn zonden". Wat is hier de zaak? Zij weende hier om het gemis van Jezus, het Godsgemis. Het gemis van Zijn Persoon overvleugelt zowel het één als het ander. Als het gekend wordt, is er geen groter en bitterder smart dan de smart die hier is. Waarom? Hierom. Die grote Koning slaat door Zijn oneindige en grote liefde, en daar Hij bij ons open brengt dat Hij het leven, de zaligheid, de vervulling, de vergenoeging is, zulk een grote wond in het hart, die kan nergens mee gebalsemd, geheeld, genezen worden, dan met Hemzelf. Niet met ervaringen, toestanden, noch met verzen, teksten, ja zelfs niet met een engelenboodschap.

Want dat is toch geen kleinigheid, wanneer daar twee engelen met haar spreken zoals Johannes het hier beschrijft: "Als zij dan weende, bukte zij in het graf. En zag twee engelen in witte klederen zitten, één aan het hoofd, en één aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had. En die zeiden tot haar: Vrouw! wat weent gij? Zij zei tot hen: Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben."

Merk eens op wat haar deel is, namelijk dat zij door engelen toegesproken wordt. Maar zelfs een engelenboodschap brengt geen wijziging aan in haar geval, staat en toestand.

In deze geesteloze tijd wordt soms zeer rechtzinnig gesproken, maar dat kan zelfs zo rechtzinnig zijn, dat het keihard is, zo hard als het graf. Bijvoorbeeld in deze zin: wanneer er bij iemand, die in de ellende van zijn staat, onder zijn zonde gebukt gaat en daarin enige tegemoetkoming, enig troost in het hart vloeit, dan wordt soms wel gezegd: "Ja, dat is allemaal niets, want het moet Jezus, Jezus zijn". En alles wordt dan weggeslagen. Maar dat is niet op zijn plaats, helemaal niet!

Maria heeft zeker ook veel troostredenen van Jezus gehad. Maar nu is de wond zó groot, dat hier geen troostredenen weer baten.

Maar als iemand in ellende is, en daar is een troostrede ons toevloeiende in het hart, maak er maar het gebruik van, en merk dan dit maar aan: O God, wilt U mij nog nakijken in mijn verdriet, onder mijn zondenood en in mijn ellende! Maak er dan maar dit gebruik van, dat gij te meer u aan de genadetrouw vastklampt: "Waar moet ik anders heen?". Dan gevoeld men, dat er bij Hem beantwoording is, bij Hem alleen. Want dit is ook waar, dat, als er troostredenen zijn in ons verdriet, openbaring van Zijn goedheid, liefde en genade, dat zijn dan geen zaken om erbij te gaan zitten! Neen, zo zijn die zaken niet. Wij lezen nog bij de profeet Jeremia: "Richt u merktekenen op, stel u spitse pilaren, stel uw hart op de baan, op de weg, die gij gewandeld hebt." Een spitse pilaar; als het ware een gedenkteken, niet een stoel om op te gaan zitten. Een pilaar met een punt. Nu zeg, dat beeld is toch helder en klaar genoeg; dat kan ieder begrijpen, dunkt mij. Daar is geen sprake van: gooi dat maar weg. Neen! Stel u spitse pilaren. Dat wij er dan het gebruik van maken waartoe het is. Want de bedoeling is toch, dat wij ons in Hem mogen verliezen; niet meer eigen meester, maar met ziel en lichaam beide het eigendom van Jezus Christus. Dat is de zaligheid. En daarbuiten is het niet. Hij is het leven.

Nu, deze schriftuurplaats zegt: Maria kon het met de troostredenen die er geweest waren, zelfs met de engelenboodschap, niet stellen. Zij had Hemzelf nodig. Veracht zij daarmee dat God die hemelherauten heeft gezonden, die boodschappers die toch boden des vredes waren? Neen, zo is het ook niet, in het allerminst niet. Maar als de smart zó groot is, dat hetgeen er tegenover komt te staan de smart niet wegneemt, dan blijft de zaak zitten zoals zij zit. En zó is het bij haar. Is dat nu niet een liefhebben van Jezus? Ja toch! Één, die zo'n hoogachting, zo'n liefde heeft voor Jezus, die moet Hij wel beminnen.

Dat zijn ook geen zaken waarvan Maria later heeft kunnen zeggen: "Ja, het was wat hoor; zo'n brandende liefde als ik had tot Jezus. Ik kon het nergens anders mee doen, zelfs niet met een engelenboodschap, dus het is geen wonder." Neen, zij heeft niet kunnen snoeven van zichzelf met: ik was zo. Zij heeft zeker aan het genadewerk de eer gegeven.

Dat zij zo was, hoe kwam dat? Och, zij had omgang gehad, lessen, onderwijs en troost van die grote Koning genoten, en was zelfs verlost van zeven duivelen. De Koning had zóveel aan haar openbaar gebracht, dat had nágelaten. Dat zij zo was, kwam omdat Hijzelf dat had verwekt. Dáárdoor was het! Maria was geen uitzondering op anderen. Er staat: "Er is niemand die naar God vraagt, die God zoekt. Allen zijn zij afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden. Niemand zegt: Waar is God, mijn Maker, die de psalmen geeft in de nacht? Die ons geleerder maakt dan de beesten der aarde, en ons wijzer maakt dan het gevogelte des hemels?" Dus Maria is geen uitzondering. Maar bij haar is het wat Johannes zegt: "Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad". Die Koning heeft Zijn liefde aan haar bewezen, en dat komt nu wederkerig voor de dag. Hij heeft zo'n hoogachting bij haar - heeft het zó bij haar gewonnen - dat zij niet meer buiten en zonder Hem kan. Dat noemen wij: oprecht, hé? Daar heeft de leer die Christus verkondigt, en de openbaring Zijner liefde, het werk gedaan en dit stempel gedrukt op heel haar leven: U bent het leven; ik kan niet buiten U. Dat is dus de weg waar het langs moet.

Als ons de leer der genade wordt verkondigd, en de innerlijke bewegingen van Gods liefde en barmhartigheid, laten wij dan niet zó zijn dat wij met het gehoorde wéglopen: "dierbaar, echt! Wat een vol evangelie!", of zoals in deze tijd: een preek gehoord, dierbaar, echt", of: "ik heb gelezen"! Neen, laten we dat niet doen, om zó te zijn: hoorders des woords. Met die wetenschap ons met valse overleggingen bedriegen, dat is de bedoeling niet. God laat ons Zijn evangelie niet verkondigen opdat wij daardoor mensen zouden zijn, die uit de weg kunnen met: dat echt, en dat zus en dat zo, en dat weet ik, en zó zijn de zaken.

Waartoe laat Hij het dan doen? Hij wil ons door Zijn woord en leer tot de zaligheid leiden. Als het evangelie dan zijn werk recht doet, dan komt voor de dag, dat er bij God en Christus alles is wat wij tot het leven en de zaligheid nodig hebben. En wij hebben niets, waaruit men gaat zeggen:

*Die reine leer van God de HEER,
die doet zo zeer!*

Zodat juist de openbaring Zijner liefde zó'n pijn gaat doen, want ik kan er niet buiten, ik móet het hebben, buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Dat is de bedoeling Godes. Dáár is het God om te doen. Zo is het hier ook bij Maria. Bij haar houdt alles op. Hij alleen kan haar beantwoorden, bezetten, vervullen. Daarbuiten valt voor Maria alles in het niet.

Zonder Jezus? Staat er nog niet bij de profeet Jesaja: "Gijlieden zult opgelezen worden, één bij één, o gij kinderen Israëls!" Hier hebben wij er één. Die komen helemaal persoonlijk te staan, het is Zijn overkomst die alle heil volmaakt. Zij staat daar als een uitgewerkte, een uitgezuchte zondares; zij kan noch links noch rechts. Nu moet Hij alles doen. En dát is nu Jezus' ambt. Want Hij is een Middelaar die niet alleen de zaligheid heeft verdiend en verworven, maar ook metterdaad komt toe te passen. Maar Hij is zeer jaloers op Zijn eer. Hij wil dat er niet één mededinger in het spel is. Dat keert en weert al het goede: Zijn overkomst.

Het is zeer goed als wij Gods volk liefhebben, dat is schriftuurlijk. Maar, o wee als het is dat wij Gods volk gaan verafgoden, zo met hen omgaan, dat wij naar hun ogen gaan omkijken. Dat zij die plaats bij ons innemen, dat het 'waar en niet waar' van het volk afhangt, in plaats van Gods woord en Zijn genade. Dan is daar een ophouder, waar Christus niet mee kan delen. Daar wij een persoonlijkheid zijn, wil Hij hebben dat wij scheep hebben: los van alles, ik heb U nodig.

De laatste dag dat ik aan mijn eigen kant was, zat ik onder het gehoor en begreep van de gehele preek niets meer. Op dat gepredikte woord had ik gereisd al die jaren, van Zondag op Woensdag en van Woensdag op Zondag. Het was het woord Gods, het einde van alle tegenspreken. Maar op die Zondag begreep ik niets meer. Ik wist bij wijze van spreken niet meer of het over geestelijke of natuurlijke zaken ging. Ik vond het verschrikkelijk; het was nu toch wel ver met me gekomen. In zo'n staat van ellende, en nu zó. Toen kwam dit woord in me: "De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk."

Ik begreep, dat, terwijl ik op het Woord van God reisde, ik nog met mijn eigen verstand daarin zat te wroeten. Daar kan de Koning niet mee delen. Wij moeten alles prijsgeven. In het paradijs zijn wij alles verloren; het verstand is verduisterd, wij zijn vijanden geworden, in een staat van los-zijn, van gescheiden-zijn van God geraakt, en nu moeten wij openbaar worden als die alles kwijt, verspeeld, verloren zijn, en nu in onze oude staat buiten God niet kunnen leven. Daar loopt het over.

Diezelfde avond was het weer zo toen ik onder het woord zat. En toen ging, terwijl ik daar zat "nu is het toch ver met me gekomen", dit nog even door mij heen en begreep ik uit het woord: als het nu recht werk bij mij is, dan is mijn pad ten einde. Er was als geen verder pad en weg. Wat bleef toen over, daar alles bij mij ophield, tot zelfs mijn gedachten toe?

Dit: ik heb die nacht rusteloos te bed gelegen, de slaap kwam niet. 's Morgens opende die Koning, dat Hij mij lief had gehad tot in de dood, wat teweegbracht: tegelijk heel mijn hart kapot; dat harde, harde hart gebroken, het kon de liefde niet meer verdragen. Verslagen, stuk. Dat was altijd nog heel gebleven onder alle openbaringen der liefde. Waarom? Ik had er steeds zelf tussen gezeten, het steeds nog kunnen redden met eigen gedachten en eigen inzicht, en nu kon dat niet meer. Dat was bij mij afgedaan. Bij de Koning was dát, en ik geen handen om dat aan te pakken, en vandaar: heel de boel kapot, van jammer en ellende, van het zijn buiten God en Christus.

Hij heeft de zaligheid verdiend, en past die aan Zijn gelovigen ook metterdaad toe. Dat is Zijn werk. Dat is ook het zeggen van Zijn ganse volk: alles wat wij zelf nog in handen hebben en willen doen, is maar keren en weren van het goede. Wij kunnen dus niet tē verslagen zijn, niet te laag moeten afdalen. En zoverre wij genade en aanneming verkregen hebben, laten wij opzij gezet worden, en àl het onze vernietigd onder God. Dat deugt toch niet. En wel zo dat er "niet één scherf zal gevonden worden, om vuur uit de haard te nemen, of om water te scheppen uit de gracht." om een schriftuurlijk woord te gebruiken. Dan kan daar een zuivere verstandhouding zijn: wij de armen en ontbloten, en daartegenover een rijke Koning; Hij alles! Want het wordt genoemd: een huwelijk tussen Koning Jezus en Zijn bruid. Hij wil ons trouwen, Hij wil ons nemen uit ons vaders en moeders huis, zoals wij zijn; verlopen zondaren, die niet met al hebben, vervuild uit onze afkomst uit ons stamhoofd, naakt gezondigd, opdat Hij ons zou reinigen, dekken, versieren, ja dat Hij ons zou opleiden tot dat einde om Hem eenmaal gelijkvormig te zijn. Liefde, eeuwige goddelijke liefde! Dat is dus de weg, daar moet het heen.

Dat zien wij hier bij Maria. Die is alles kwijt, omdat zij het genot en het gebruik van Jezus niet heeft. Daarom is zij de wenende. De smart is dermate groot, dat een engelenboodschap niet kan baten. De zaak blijft zoals het is omdat Hij het niet is. Zo is Hij geworden de plante van naam, de schoonste onder de mensenkinderen, de enige, het al, het leven.

Dáár is dan de Koning zekerlijk aan verbonden, dat kan niet uitblijven.

Maar voor wij er verder over spreken, laten wij eerst zingen uit Psalm 68 het 5de vers:

*Uw hoop, Uw kudde woonde daar,
Uit vrije goedheid waart Gij haar
een vriendelijk beschermer ... enz.*

Voor wij nu verder gaan eerst enige tegenwerpingen.

Er zou gezegd kunnen worden: Maar Maria zag daar toch twee engelen zitten, een aan het hoofd en één aan de voeten waar het lichaam van Jezus gelegen had, die zelfs op de vriendelijkste wijze zeggen "Vrouw, wat weent gij?" En zij zeide "Omdat zij mijnen Heere hebben weggenomen en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben.

Er zou gezegd kunnen worden: Maar Maria kon toch zo aanvoelen - en dat was toch te zien - de soldaten waren weg, dus al het geweld, het laatste gewelfsel dat satan als het ware had gebouwd, de wachters van het graf, allemaal weg. Daar was toch geen oordeel meer te zien, geen dood? Twee engelen die er zijn als levende getuigen, de heerschappij voerende, die alle vijanden op de vlucht gejaagd hadden. Dat was toch een grote omkeer van zaken, dus toch wel om iemand te stemmen tot nadenken, tot opmerkzaamheid, tot troost? Dat was toch een groot verschil: vijanden vóór het graf of hemelherauten in de grootste vriendelijkheid ter plaatse waar het dode lichaam gelegen had.

Ja, allemaal goed en best, maar bij Maria is de ellende zó groot: Hij is het leven, en doordat dat zo is heeft zij Hèm nodig. Dus alleen de kracht der genade, de heerschappij van Zijn gezag en goddelijke liefde kan wijziging in haar geval teweegbrengen. Dat kunnen zelfs niet de engelen, noch het één noch het ander. Zij is als doordringende tot de kern van de zaak: Hij, en Hij alleen.

Nu, laten wij dat dan onderscheiden en aanmerken. Laten wij daarom nooit tegenover anderen zó zijn, die in de omstandigheden, bemoeienissen waarin men verkeert, uitkomsten heeft, zelfs in onverzoende staat, maar tegelijk uit het gemis weent "Het is Jezus niet"; of wanneer een kind Gods als stervend, onder alle jammer, over de aarde gaat, ondanks dat er wel uitkomsten, troost en tegemoetkoming uit het hemelhof zijn, maar bij wie het te doen is om de heerschappijvoering van Christus - dat Hij Zich bewijze, dat Hij Die is wat wij van Hem hebben geloofd en aangenomen - laat ons dan nooit zijn: "Ja, maar dàt dan, en dàt, en dàt ook nog." Dat is allemaal nietige vertroosting, zoals wij hier bij Maria zien. Het is mij ook wel toegevoegd: "Die het kleine niet eert, is het grote niet weerd." Maar zo hebben God en Jezus nooit bij mij gedaan. Nee, nooit! Daarom, Maria staat zó bij het graf: of zij er één keer in kijkt of tien keer, het graf is leeg en blijft leeg. Maar zij had nooit engelen gezocht; het is haar om Jezus te doen geweest en Zijn gemeenschap. En Hij geeft de wens van allen, die Hem vrezen; hun bede heeft Hij nimmer afgewezen. Daarom, die het op de Koning gezet hebben, zekerlijk is daaraan vast dat Hij Zijn woord bevestigt

*... Hij geeft de wens van allen, die Hem vrezen;
hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.*

Dat kàn dus niet!

Nu is Maria dus geen engelzoekster geweest, noch van toestanden of wat daar meer zij. Maar zij is een Jezuszoekster. Dat voorwerp des geloofs, dat is Hij toch? Nu keert zij zich om, want ja, in het graf is Hij niet te vinden. Zij keert zich om. Hoe komt dat? Hier is weer hetzelfde; dat doet ook de ellende, haar ongeluk en grote smart: dáár is Hij niet. Zij keert zich om en daar staat zij bij Hem! Ja! Hij bij haar en zij bij Hem!

Er was eens een zieke, waar Bogaard kwam en daar zei Bogaard tegen: "Wat was die Maria Magdalena toch een kordate vrouw hé? Die begreep: het graf is leeg en blijft leeg, en toen draaide zij zich om en vond Jezus". En toen was het antwoord van de zieke: "Hoe moet ik dat doen?" "Ja," zei Bogaard, "we zullen jou alles vertellen; als het moet kan het, dan gaat het vanzelf". En zo is het.

Maria begreep: ik kan wel in het graf blijven kijken; dáár is geen Jezus. En hier riep alles om vervulling. Het was om Hem te doen. En daar staat Hij op zulk een wijze, dat zij dacht dat het de hovenier was (de tuinman, zouden wij in het Hollands zeggen). Zo staat Hij bij haar, zo particulier, zo maar de broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde. Zó bij haar, Hij, de Koning der Koningen en de Heere der heren, overwinnaar over dood, graf en hel. En zij in onnozelheid: o, zeker de tuinman. Dan daar haar licht opsteken, of hij er soms van wist. En Jezus zei tot haar: "Vrouw, wat weent gij, wien zoekt gij?" En zij: "Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen". Dat is nog eens liefde, hé? Daar zou Maria met een dode Jezus nog op reis hebben willen gaan. Maar dat behoeft niet, hoor, zij kan een levende krijgen. Maar zij zou nog een dode Jezus aan naar hart hebben willen drukken, om daar haar hart aan te koelen en de innerlijke bewegingen van haar hart te vertolken, haar smart aan te ontlasten. Dat was haar bedoeling.

Hoe is nu Jezus? Zó: Maria, Maria, wat heb ik u gezegd? Neen, zo doet Koning Jezus niet. Die beantwoordt in de ellende en in het ongeluk en in alle verdriet. Eerst: "Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?" En komt voor de dag: Het moet Jezus, Jezus, Jezus zijn. Dat is de inhoud van haar ziel. En nu is er maar één woord nodig. Al is het dat Maria zo duister is en dat zij Zijn heerlijkheid niet kent, dat geeft niet. Daar zorgt Hij ook wel voor. Op haar pad lag dat zij Hem zocht, en dat heeft zij gedaan, onder het verdriet en de ellende van haar staat. Maar alle gebrek dat zij had heeft Christus vervuld. Zij was open: geen verstand van goddelijke zaken, totaal ontbloot in zichzelf. Maar dat dekt de Koning genadiglijk - ook die zwakheid - onder Zijn heerschappij. Hij zegt: "Maria".

Nu dat ene woord, "Maria!" Hij spreekt ze aan met haar naam waarin zij de zonde gediend had. Ja, haar leven lang onder verkeerd had, en waarin Hij ze indertijd ook had opgezocht. En nu even dat woord "Maria", en daar wordt bij haar aangeraakt: dat is de stem van haar liefste. Daar Hij haar naam noemt is voor haar geweest als een schok. Die aanraking! Zij in haar ongeluk en Jezus met al Zijn rijkdom. Die twee passen bij elkaar. "Maria".

Kohlbrügge zegt: In menig opzicht moet de Schriftuur zich doen aanvoelen. Wij voelen hieraan: daar staat Maria in leegheid en armoede en Christus als overwinnaar; twee contrasten. Maria heeft niets, en Hij als Heere over alles: Zijne het verstand, Hem de sterkte, Zijne is alles. Hij brengt aan dat zij Hem kent, en dat tot dit einde: zij valt aan Zijn voeten neer: "Rabbouni". Zij zich omkerende zeide tot Hem "Rabbouni", hetwelk is gezegd: Meester.

Och, och, zij bij elkaar. Hij verliet rijk en troon om ellendigen te zoeken. En zij in haar ellendestaat. Zij kon het nergens vinden en zij moest erop uit om Hem te zoeken, en hoe vinden zij elkaar! Daar is Jezus om haar te dienen, en zij vindt Hem om gediend te worden, want zij ontmoet Hem in de kracht van Zijn opstanding. Want die daar voor haar staat, die zij voor de tuinman aankeek, had de tekenen in handen en voeten dat er een vrije toegang was in het hemelhof. Het oordeel was weggenomen. Zij kon door Hem zien in een bevredigd God, waar al de zaken in orde waren, om nu te gaan verstaan: "Het is volbracht". Dat is toch Christus woord aan het kruis? En dat leren wij grondig kennen als wij Hem ontmoeten in de kracht van Zijn opstanding. Want in de opstanding brengt Hij Zijn verdiensten ons bij en doet er ons de vrucht uit genieten. "Rabbouni". "Meester". Ja, zij eert Hem, zij eert Hem uit de diepste grond van haar hart. Hier is geen gemaakte zaak, maar hartenwerk. De diepste grond van haar hart spreekt zich uit: "Meester".

"Jezus zei tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God."

Wat is hier de zaak? Maria had zeker Jezus zó bij zich willen houden. Maar dat is de bedoeling niet. Wat dan? Jezus had op Zich genomen in de stilte der eeuwigheid om volkomen alles uit te werken, en de mens weer te brengen in de oorsprong waar hij uit gevallen is. En nu spreekt Hij: Ik ga straks met Mijn verdiensten heen; Ik verlaat deze wereld; Ik ga heen om te gaan zitten aan de rechterhand Gods des Vaders. Die plaats zal Ik innemen. Nu wil de Koning zeggen: "en gij in Mij". Daarom zegt de apostel Paulus: en heeft ons mede gezet in de hemel, in Christus Jezus. Dat is toch geen kleine zaak? Hoe? Wel, daar is Christus gezet als Hoofd van Zijn gemeente; Die vertegenwoordigt daar Zijn ganse kerk en gemeente, en zij worden gezegd in Hem gezeten te zijn aan de rechterhand Gods in de hemel. Maar gezet; dat is door de vereniging des geloofs.

Hier zegt Jezus tot Maria: het is wel groot wat je ontmoet, maar het is nog maar het begin van de zaak. Nu zijn we bij elkaar en Ik kan je dienen. Maar Ik wil je nog verder dienen, en daarvoor is nodig dat Ik straks ten hemel vaar en henen ga.

Zij hebben met elkaar gedeeld in de zonde.... In de zonde? Ja, Maria had gezondigd, en Jezus had op die wijze daarin medegedeeld dat Hij de zonde had gedragen en uitgewist. Zij hadden samen gedeeld in smart en lijden, en nu delen zij samen in de overwinning. Daarom mag zij een boodschap doen voor Hem.

"Ga heen tot Mijne broeders". Hij zegt niet "vrienden" maar broeders, kinderen van één vader, van één moeder, van één huisgezin. Christus de oudste broeder. Hij is de enige natuurlijke zoon, maar zij worden op grond van Christus' arbeid tot kinderen aangenomen.

En zeg hun: "Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader". Verheven zaak! Daar zegt de Koning, Ik ben wel de eigen, natuurlijke, Zoon van God, maar Ik maak u tot kinderen Mijns Vaders, van hetzelfde huisgezin. Dat is toch geen geringe zaak!

"Maria Magdaléna ging en boodschapte de discipelen, dat zij de Heere gezien had, en dat Hij haar dit gezegd had." Zo is Maria dus een evangelie-verkondigster geweest om te verkondigen dat zij de kracht van Zijn opstanding had ervaren in vrucht, om dat anderen mede te delen, om samen te delen in die gezegende arbeid en er de vrucht van te genieten en hier al te beginnen in het geloof om Hem de lof, dank, eer, prijs en aanbidding toe te brengen. Om dat straks volmaakt te doen in eeuwigheid.

Heilige dat aan ons de God aller genade, en geve Hij ons te verstaan de verborgenheid: wij niets, Hij alles, Die eenmaal ook zal zijn alles en dat in allen.

Amen.

Zingen wij tot slotzang Psalm 133 vers 3.

*Waar liefde woont, gebiedt de Heer' den zegen;
Daar woont Hij zelf daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.*

Zegen: Ga voorts henen in vrede en ontvang de zegen des Heeren:

De genade van onzen Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen.

Amen.